

บทที่ 2

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้สำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรู้อัตนคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดของนักเรียนระดับประถมศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศพบว่า มีการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องอยู่บ้าง ดังนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

ทัศนีย์ อินทรสุขศรี (2522: 20-168) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความรู้ อัตนคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับสุขภาพอนามัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น จังหวัดนครราชสีมา" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากโรงเรียนในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลจำนวน 738 คน คอบแบบสอบถาม และผู้วิจัยดำเนินการรวบรวมข้อมูลเอง ผลการวิจัยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติด พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความรู้ความเข้าใจเรื่องเรื่องยาเสพติดอยู่ในระดับเดียวกัน ส่วนนักเรียนในเขตและนอกเขตเทศบาลมีความรู้ความเข้าใจเรื่องยาเสพติดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนในเขตเทศบาลมีความรู้เรื่องยาเสพติดดีกว่านักเรียนนอกเขตเทศบาล ทางด้านทัศนคติเกี่ยวกับยาเสพติดนั้นนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง และนักเรียนในเขตกับนอกเขตเทศบาล มีทัศนคติอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี แต่มีนักเรียนส่วนหนึ่งมีทัศนคติยังไม่ถูกต้องในบางเรื่อง เช่น ไม่เห็นด้วยกับการควบคุมป้องกันยาเสพติดถือเป็นหน้าที่รับผิดชอบของทุกคน เห็นด้วยว่าการกินยานอนหลับไม่จำเป็นต้องปรึกษาแพทย์เพราะจะช่วยในการพักผ่อน และไม่เห็นด้วยกับข้อความ "ถ้ามีโอกาสจะแนะนำเพื่อน ๆ ให้ทราบเกี่ยวกับโทษของยาเสพติด" ส่วนด้านการปฏิบัติ นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงและนักเรียนในเขตกับนอกเขตเทศบาลมีการปฏิบัติค่อนข้างถูกต้อง แต่มีนักเรียนส่วนหนึ่งปฏิบัติไม่ถูกต้องในบางเรื่อง เช่น สูบบุหรี่เป็นประจำ สูบกัญชา ดื่มเหล้าหรือเบียร์ ดื่มน้ำชา กาแฟ และกินยากระตุ้นประสาท

วรรณนิภา นุญชานพ (2523: 103-105) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของครูโรงเรียนประถมศึกษาในแหล่งเสื่อมโทรม กรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการให้การศึกษ

เรื่องยาเสพติด” โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูทุกคนในโรงเรียนประถมศึกษาทุกโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม กรุงเทพมหานคร สังกัดกรมสามัญศึกษาและสำนักงานการศึกษา จำนวน 204 ฉบับ ได้รับกลับคืนรวมทั้งสิ้น 192 ฉบับ ผลการวิจัยพบว่า ครูส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งว่า การให้การศึกษาเรื่องยาเสพติดเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับสภาพสังคมในปัจจุบัน และเห็นด้วยว่าการเรียนการสอนเรื่องยาเสพติดควรเริ่มต้นตั้งแต่ในระดับประถมศึกษา โดยมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือ การปลูกฝังทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับยาเสพติด การจัดการเรียนการสอนเรื่องยาเสพติดในโรงเรียนควร จะได้รับการปรับปรุงส่งเสริมทั้งในด้านผู้สอน วิธีสอน วัสดุ อุปกรณ์ และกิจกรรมพิเศษ

เอมอัชฉา รัตน์ริมจง (2527: 49-52) ได้ทำการวิจัยเชิงทดลองเรื่อง “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง “สิ่งเสพติด” โดยใช้เทคนิคการสอนแบบนักเรียนสอนกันเอง” ดำเนินการทดลองโดยให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 8 คน ทำหน้าที่เป็นผู้ทดลองสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 8 ห้องเรียน มีนักเรียนรวมทั้งสิ้น 287 คน แยกผู้สอนออกเป็น 2 กลุ่มคือ ผู้สอนกลุ่มคะแนนสูงจำนวน 5 คน และผู้สอนกลุ่มคะแนนต่ำจำนวน 3 คน ทำการสอนเป็นเวลา 5 สัปดาห์ ๆ ละ 1 ชั่วโมง (3 คาบ) แล้วให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการทดลองสอน หลังทดลองสอน และหลังสอน เนื้อหาแต่ละเรื่อง เสร็จแล้วอีก 1 สัปดาห์ เพื่อทดสอบความคงทน ส่วนแบบสอบถามความคิดเห็น เรื่องสิ่งเสพติดให้กลุ่มตัวอย่างตอบก่อนทดลองสอนครั้งแรกและหลังทดลองสอนครั้งสุดท้ายเท่านั้น สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองสอน เป็นแผนการสอนและแบบสอบถาม หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลหลังการทดลองแล้วพบว่า

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหลังจากทดลองมีค่าสูงกว่าก่อนการทดลอง แต่มีค่าต่ำกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ และยังพบว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งเสพติดของนักเรียนดีกว่าก่อนการทดลอง ส่วนความแตกต่างทั้งทางผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและด้านความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับสิ่งเสพติดระหว่างกลุ่มที่เรียนกับผู้สอนกลุ่มคะแนนสูงกับกลุ่มนักเรียนที่เรียนกับผู้สอนกลุ่มคะแนนต่ำ ไม่มีความแตกต่างกัน

ประเสริฐ ดันสกุล (2527: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “สภาพการรู้จักและสภาพการใช้สารเสพติดในสถานศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ” ผลการศึกษาพบว่า

1. นักเรียนประถมศึกษา รู้จักสารเสพติดทุกชนิดที่ทำการศึกษารวบรวม ส่วนใหญ่ รู้จักแต่เพียงชื่อ สารเสพติดต่อไปนี้ เป็นสารที่นักเรียนประถมศึกษาเกินกว่าสามในสี่ของนักเรียน ระดับนี้ทั้งหมดรู้จักชื่อ มูทรี เหล้า กัญชา เฮโรอีน ผีน และยาปลอมประสาท

2. สารเสพติดที่นักเรียนประถมศึกษาเห็นของจริงมากที่สุด ได้แก่ มูทรี และเหล้า แหล่งความรู้ที่ใหญ่ที่สุดสำหรับนักเรียนที่เคยเห็นสารเสพติดแต่ไม่เคยลองใช้ ได้แก่ เพื่อน มุคคในครอบครัว และคนอื่นที่ใช้ให้ไปซื้อ

สารเสพติดที่นักเรียนส่วนใหญ่เห็นของจริงจากเพื่อนใช้ ได้แก่ แอลเอสดี ไบกระท่อม กัญชา ทินเนอร์ ยาขยันและมอร์ฟิน ที่เห็นจากคนในครอบครัวใช้ได้แก่ ยาปลอมประสาท ยาแก้ปวดและยาฆ่า ที่เห็นจากมุคคภายนอกใช้ได้แก่ ผีน สำหรับมูทรีและเหล้า นักเรียนส่วนใหญ่ ได้เห็นของจริงจากการไปซื้อให้คนอื่นมากที่สุด

3. แหล่งความรู้สำหรับนักเรียนประถมศึกษาที่เคยได้ยินชื่อสารเสพติด แต่ไม่เคยลองใช้ คือ สื่อมวลชน และโรงเรียน

สื่อมวลชน เป็นแหล่งความรู้ที่ทำให้นักเรียนประถมศึกษาส่วนใหญ่รู้จักแต่ชื่อ เหล้า-เบียร์ - ไวน์ มูทรี เฮโรอีน ยาปลอมประสาท ผีน ยาแก้ปวด ยาขยัน กัญชา ยาฆ่า ทินเนอร์ โรงเรียนเป็นแหล่งความรู้เรื่อง มอร์ฟิน ไบกระท่อม และแอลเอสดี สำหรับนักเรียนที่เคยได้ยินแต่ชื่อ

4. นักเรียนประถมศึกษาเคยใช้สารเสพติดทุกชนิดที่ทำการศึกษา สารเสพติดที่นักเรียนทดลองใช้มากที่สุดได้แก่ เหล้า มูทรี ทินเนอร์ และยาปลอมประสาท นอกนั้นมีนักเรียนเคยลองใช้เพียงเล็กน้อย

5. ในระดับประถมศึกษา ผู้เคยลองใช้สารเสพติดส่วนใหญ่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบในกลุ่มที่สถานศึกษาดังอยู่นอกเมือง พื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคกลางมากกว่าภาคอื่น ๆ

เฉลา เพียรชอบ (2529: 23-40) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาการดูแลสุขภาพตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสอบถามกับตัวอย่าง

ประชากรได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงาน การประถมศึกษากรุงเทพมหานคร และสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 600 คน เป็นชาย 300 คน หญิง 300 คน ผลการวิจัยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติด พบว่า นักเรียนดูแลสุขภาพตนเองอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ได้แก่ การหลีกเลี่ยงการสูบบุหรี่ ส่วนในเรื่องการหลีกเลี่ยงการดื่มน้ำชาหรือกาแฟ อยู่ในเกณฑ์ดี นอกจากนั้นยังพบว่า การดูแลสุขภาพตนเองของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง การสูบบุหรี่ และการดื่มน้ำชาหรือกาแฟ โดยนักเรียนหญิงมีการดูแลสุขภาพตนเองดีกว่านักเรียนชาย และเมื่อเปรียบเทียบระหว่าง สังกัดของโรงเรียนพบว่า แตกต่างกันในเรื่อง การสูบบุหรี่ โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานครดูแลสุขภาพตนเองได้ดีกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร

อำนาจ พลไชยชา (2529: 61-98) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบ ความรู้ ทักษะคิด และการปฏิบัติเกี่ยวกับสุขภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างโรงเรียน ในและนอกโครงการสุขภาพศึกษาสายการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดมหาสารคาม" โดยใช้แบบทดสอบและแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 436 คน เป็นชาย 220 คน หญิง 216 คน จาก 24 โรงเรียน ใน 5 อำเภอของจังหวัดมหาสารคาม ผลการวิจัยในส่วน ที่เกี่ยวกับสิ่งเสพติดพบว่า ทั้งนักเรียนชาย-หญิงโรงเรียนในและนอกโครงการสุขภาพศึกษาสายการศึกษา มีทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี โดยไม่แน่ใจในข้อที่ว่า ผู้ติดยาเสพติดเป็นบุคคล น่าสงสาร ผู้ที่สูบบุหรี่บนรถประจำทางเป็นบุคคลที่น่ารังเกียจและการที่รัฐบาลส่งเสริมหรือ ค้าขายเหล้าและบุหรี่ทำให้มีรายได้มาพัฒนาประเทศมากยิ่งขึ้น ส่วนข้อที่ว่า เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ มีงานทำก็สมควรจะสูบบุหรี่หรือดื่มสุราได้นั้น นักเรียนมีทัศนคติอยู่ในเกณฑ์ดีคือไม่เห็นด้วย ด้านการปฏิบัติอยู่ในเกณฑ์ดี โดยทำเป็นประจำในข้อที่ว่า เมื่อมีคนสูบบุหรี่อยู่ใกล้ ๆ จะเดินเลี้ยว ไปให้พ้นควันบุหรี่ และพยายามหลีกเลี่ยงไม่คบกับเพื่อนรุ่นพี่ที่ดื่มเหล้าหรือสูบบุหรี่ ส่วนข้อที่ นักเรียนไม่เคยทำเลยได้แก่ การเข้าไปนั่งในร้านกาแฟเพื่อดื่มโอเลี้ยง กาแฟเย็น ชาเย็น หรือชาดำเย็นอย่างใดอย่างหนึ่ง และการดื่มกาแฟหรือรับประทานยาแก้ปวดเมื่อทำการบ้าน หรืออ่านหนังสืออยู่จนดึก

ปราณี สร้อยสุนทร (2529: 53-57) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การป้องกันสิ่งเสพติด ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร" โดยมีจุดมุ่งหมายการวิจัยเพื่อศึกษาและ

เปรียบเทียบทักษะของครู ผู้บริหาร และคณะกรรมการป้องกันสิ่งเสพติดในโรงเรียนประถมศึกษา ด้านบริการสำรวจและศึกษาข้อมูล ด้านบริการสนเทศ และด้านบริการให้คำปรึกษา กลุ่มตัวอย่าง ประชากรได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 219 คน ครู จำนวน 219 คน และคณะกรรมการ ป้องกันสิ่งเสพติด สำนักงานมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 498 คน โดยใช้แบบสอบถาม เป็น เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า

1. ครู ผู้บริหารโรงเรียน และคณะกรรมการป้องกันสิ่งเสพติด มีทักษะว่าโรงเรียน ได้ดำเนินการป้องกันสิ่งเสพติดในระดับมากทุกด้าน โดยคณะกรรมการป้องกันสิ่งเสพติดมีทักษะว่า โรงเรียนได้ดำเนินการด้านการให้คำปรึกษาในระดับมากที่สุด

2. ครู ผู้บริหารโรงเรียน และคณะกรรมการป้องกันสิ่งเสพติดมีทักษะต่อการ ดำเนินการป้องกันสิ่งเสพติดในโรงเรียน โดยรวมทุกด้านและด้านการให้คำปรึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านการสำรวจและศึกษาข้อมูลและด้านบริการสนเทศ พบว่า มีทักษะไม่แตกต่างกัน

3. คณะกรรมการป้องกันสิ่งเสพติด มีทักษะต่อการป้องกันสิ่งเสพติดในโรงเรียน ด้านการบริการให้คำปรึกษาแตกต่างกับครู และผู้บริหารโรงเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

เคชเชลสมิท (Kesselschmidt 1977: 120-121A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การพัฒนาความสามารถพื้นฐานของครูผู้สอน เรื่องยาเสพติดในโรงเรียนประถมศึกษา" (The Development and Field Testing of a Competency-Based Teacher Education Module in Drug Abuse Education for Prospective Elementary School Teachers) โดยกำหนดประเด็นความสามารถของครูได้ 2 ประการคือ ประการแรก ความรอบรู้เกี่ยวกับปัญหาสังคมที่มีผลกระทบต่อ เด็ก ประการที่สองความสามารถในการประยุกต์ ใช้ข้อมูลต่าง ๆ ที่มีในโรงเรียน โดยจัดประชุมปฏิบัติการสำหรับครูขึ้น 2 ครั้ง และทำการ ทดสอบความสามารถของครูโดยดูจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ปรากฏว่านักเรียน จำนวนมากได้แสดงออกถึงความสามารถที่มีอยู่ และนักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่าครูที่มีความสามารถ ในการประยุกต์ใช้ข้อมูลต่าง ๆ ที่มีในโรงเรียนนั้นมีส่วนช่วยให้การเรียนการสอนน่าสนใจ ตรงประเด็นและสนุกสนานกว่าครูที่มีความรู้เกี่ยวกับปัญหาสังคมที่มีผลกระทบต่อ เด็ก

แลมเมอร์ (Lammers 1980: 1963-1964A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "อิทธิพลของหลักสูตรสุขศึกษาในโรงเรียนที่มีต่อความรู้ ทศนคติ และการตัดสินใจเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ของนักเรียน" (The Influence of the School Health Curriculum Project on Children's Knowledge, Attitudes, and Discisions Concerning Cigarette Smoking) โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อศึกษาหลักสูตรสุขศึกษาว่ามีผลกระทบต่อความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสุขภาพ ทศนคติ และรูปแบบในการตัดสินใจเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ของนักเรียนหรือไม่โดยมีนักเรียนระดับ 5 ในรัฐอาร์แคนซอร์ 30 โรงเรียน เป็นกลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 15 โรงเรียน และอีก 15 โรงเรียน เป็นกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า โครงการนี้ไม่มีผลต่อความรู้ทางสุขภาพโดยทั่วไป แต่มีผลต่อทศนคติและการตัดสินใจเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ โดยนักเรียนกลุ่มทดลองเลือกเหตุผลในการตัดสินใจเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ด้วยเหตุผลทางด้านสุขภาพมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม และเลือกเหตุผลทางด้านสังคมน้อยกว่ากลุ่มควบคุม ที่สำคัญที่สุดคือนักเรียนกลุ่มทดลองได้รายงานความตั้งใจเกี่ยวกับพฤติกรรมของตนว่าจะไม่สูบบุหรี่เป็นอัตราสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม

วัตต์ (Watts 1982: 1055-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ผลของการจัดหลักสูตรสุขภาพในโรงเรียนในการป้องกันการสูบบุหรี่และการดื่มสุรา : การศึกษาความตั้งใจที่จะประกอบพฤติกรรมและสภาวะสุขภาพของนักเรียน (The Effectiveness of the School Health Curriculum in Preventing Cigarette Smoking and Alcohol Misuse : A Study of Behavior Intentions and Health Locus of Control) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 5 จำนวน 797 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่าความตั้งใจในเรื่องเกี่ยวกับการสูบบุหรี่และการดื่มสุราของนักเรียนในกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมไม่มีความแตกต่างกัน แต่พบว่าในกลุ่มทดลองมีความรู้เกี่ยวกับบุหรี่เพิ่มมากขึ้นกว่ากลุ่มควบคุม ส่วนกลุ่มควบคุมมีความรู้เกี่ยวกับสุราเพิ่มมากขึ้นกว่ากลุ่มทดลอง และยังพบว่าบุคคลที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจว่าจะไม่สูบบุหรี่ของนักเรียนในกลุ่มทดลองได้แก่ เพื่อน ส่วนความตั้งใจที่จะไม่ดื่มสุรานั้นขึ้นอยู่กับมารดา เพื่อน และน้อง

โอลเซน (Olsen 1984: 358-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การทดสอบความรู้ ทศนคติและการปฏิบัติเรื่องการสูบบุหรี่ของเด็กอายุ 3 ขวบ 4 ขวบ และ 5 ขวบ" (An Examination of the Knowledge, Attitude and Behavior of Three,

Four and Five-Year-Old Children in Regard to Tobacco Products) การวิจัยใช้แบบสอบถามไปยังผู้ปกครองเด็กเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ของตนเอง ส่วนเด็กใช้วิธีสัมภาษณ์จำนวน 159 คน จากสถานรับเลี้ยงเด็กเอกชน 10 แห่งในรัฐแมริแลนด์ ผลการวิจัยพบว่า เด็กเกินกว่าครึ่งหนึ่งรู้จักและเคยเห็นไปป์ เด็กเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะสูบบุหรี่เมื่ออายุมากขึ้น โดยการที่เด็กมีแนวโน้มจะสูบบุหรี่ในอนาคตมีความสัมพันธ์กับการที่พ่อแม่สูบบุหรี่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าเด็กก่อนวัยเรียนเริ่มสนใจเรื่องบุหรี่ จึงควรจัดกิจกรรมป้องกันและต่อต้าน เรื่องการสูบบุหรี่ให้เหมาะสม

สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับสิ่ง เสพติดในระดับประถมศึกษาทั้งภายในประเทศ และต่างประเทศพบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของครู และผู้บริหารเกี่ยวกับการสอน เรื่องสิ่ง เสพติด การจัดกิจกรรมป้องกันสิ่ง เสพติด ในโรงเรียน การทดลองสอน เรื่องสิ่ง เสพติด และการทดลองใช้หลักสูตร นอกจากนี้ก็ เป็นการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมสุขภาพทั่ว ๆ ไปของนักเรียน ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับความรู้ ทักษะและการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่ง เสพติดอยู่บ้าง โดยพบว่า

นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความรู้เรื่องสิ่ง เสพติดไม่แตกต่างกัน ส่วนนักเรียนใน เขตกับนอก เขต เทศบาลมีความรู้ เรื่องสิ่ง เสพติดแตกต่างกัน แหล่งความรู้เกี่ยวกับสิ่ง เสพติดที่สำคัญที่สุดของนักเรียนได้แก่ สื่อมวลชน และโรงเรียน

ด้านทัศนคตินั้น นักเรียนในระดับประถมศึกษาส่วนใหญ่มิทัศนคติเกี่ยวกับสิ่ง เสพติด อยู่ในระดับค่อนข้างดี และไม่มีความแตกต่างกันระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง และนักเรียนใน เขตกับนอก เขต เทศบาล แต่มีนักเรียนบางส่วนมีทัศนคติไม่ถูกต้องในบางเรื่อง ได้แก่ เรื่อง การควบคุมป้องกันสิ่ง เสพติด การกินยานอนหลับ การแนะนำถึงโทษของสิ่ง เสพติดแก่ผู้อื่น และ เรื่องการสูบบุหรี่บนรถประจำทาง

ส่วนในด้านการปฏิบัติ นักเรียนในระดับประถมศึกษาส่วนใหญ่มิการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่ง เสพติดอยู่ในระดับค่อนข้างดี นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีการปฏิบัติแตกต่างกัน สิ่ง เสพติดที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาทดลองใช้มากที่สุดได้แก่ เหล้า บุหรี่ ทินเนอร์ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

จากสรุปผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวจะพบว่า ยังไม่มีผู้ใดศึกษาวิจัยเรื่อง ความรู้
ทัศนคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ไว้โดยตรง งานวิจัย
ที่เกี่ยวข้องก็เป็นการวิจัยอย่างผิวเผิน เฉพาะสิ่งเสพติดจำพวกบุหรี่ และสุรา เท่านั้น ยังไม่
ครอบคลุมสิ่งเสพติดที่กำลัง เป็นปัญหาอีกบางชนิด ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึง ความรู้
ทัศนคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งตามหลักสูตร
ประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ได้กำหนดให้มีการเรียนการสอน เรื่องสิ่งเสพติดตั้งแต่ชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 1, 2, 3, 4 และ 6 ปัจจุบันก็ได้มีการใช้หลักสูตรดังกล่าวมาเป็นเวลานาน ควรจะ
ได้มีการสำรวจวิจัยว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ผ่านการเรียนรู้เรื่องสิ่งเสพติดจะมีความรู้
ทัศนคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดอยู่ในระดับใด ถูกต้องและเหมาะสมเพียงใด ก่อนที่จะ
จบการศึกษาภาคบังคับออกไปศึกษาต่อหรือออกไปประกอบอาชีพในสังคม ผู้วิจัยเชื่อว่า ผลการวิจัย
ในครั้งนี้จะชี้ให้เห็นถึงประสิทธิภาพของการจัดการเรียนการสอน และการจัดกิจกรรม เสริมหลักสูตร
เกี่ยวกับสิ่งเสพติดที่กำลังดำเนินการอยู่ว่า ได้ผลหรือไม่เพียงใด ทั้งนี้เพื่อนำข้อมูลดังกล่าว มาใช้
เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายและวางแผนการให้การศึกษา เรื่องสิ่งเสพติดในโรงเรียน
ประถมศึกษาให้มีประสิทธิภาพต่อไป